

nende keske', ega wiljatera enam järele jäänd.
 Jälle woorimees: „oh mind waest, kuidas
 talwe läbi saan?“ warblane ütles: „ei ole
 weel waene küll, pead oma eluga maksma!“
 Woorimees läks tupa tagasi, istus nufra
 meelega abju nurka, warblane hüüdis akna
 tagant: „Mees, sa pead oma eluga maksma!“
 Tema rutu kirwe wälja, wiskab oma wiha-
 mehe taba, aknaruut puruks, warblane len-
 dab august sisse tupa, otsekohse abju peale.
 Aga nüüd sai mehe süda tulist wiha täis,
 möllas nagu pool hul, tegi abju pibuks pör-
 miks, warblane lipsti teise kohata, mees taga
 järele, löi hullust peast kõik majariistad kätti,
 sai wiimaks kurjategija kätte. Naesterah-
 was tuli noaga; „Kas tapan teda?“ „Ei
 mite,“ ütles mees, „tema peab wael hirm-
 samat surma surema,“ wöttis warblase peast
 kinni ja neelas terwelt alla. Warblane
 hakkas tema kõhus edasi tagasi lendama, pis-
 tis wiimaks pea mehe kurgust läbi, hüüdis:
 „Dot, oot, mees, sa pead eluga maksma!“
 Wanamees on wiha pärast nagu meehest ära,

annab naesterahwale kirwe, käsib warblase
 suus surnuks lüüa. Naene paneb ühe hoobi
 aga õnnetuse kaupa mehe otsa, nii et kobe
 furnud maha saadab, warblane sunst lipsti
 wälja, lendab metsa.

Wader nüüd küsib: „Tohoo tonti, mis me-
 selle sitaloriga peame tegema, kas sul pare-
 mat juttu ei ole kõneleda?“ Kalendritegija
 wastab: „Di oi, armas wader, mis sa as-
 jata tapled, waata paremine järele, wabest
 leiad head õpetust sees olemast, ja kui sa ise
 paremat ei leia, siis wõta seda wastu, mis
 mina sulle ütlen.“

Ära narri looma, ega tee temale liiga!
 Tema on ju kaa Jumala loom, ja kui sind
 kaa warblane selle eest waejeks ei tee, Jumal,
 kes warblaste aru on äralugenud, ilma selle
 tabtmata ükski neist ei kuku katukselt maha,
 tasub sulle õige wist su ülekohut, ära unusta
 seda mite!“